

lokalhistorie

«Alle» samlet på frimerker i 50-åra

I min barndom samlet alle gutter jeg kjente på frimerker. Vi samlet på Norge og alle verdens land.

Kom det et brev i posten rev vi av frimerkene, la dem i varmt vann så limet løste seg opp, deretter i press mellom gamle aviser, og når de ble tørre kunne vi sortere dem og senere sette dem inn i album. Det var norgesalbum og verdensalbum.

De vi hadde like av kunne vi bytte bort. Vi hadde god trening fra den gang vi var mindre og byttet glansbilder og appelsinpapir. Da het det gjerne: Bytte, bytte bort, gjort er gjort, lort mot lort.

Mange jenter var raske til å bytte, og Reidun Mathisen var den raskeste. Men mest var det gutter som samlet på frimerker.

Også voksne

Hvis det var voksne som hadde denne interessen hadde de vår fulle respekt og beundring. Thor Jacobsen på Klinestad, i 50-årene, kjent skytter og kleshandler i Storgata, var en av dem. En annen var Reidar Weiby på Lasken.

Tenk å kunne diskutere frimerker med voksne folk! Det var stort. Jeg misunte min kamerat Per som hadde en slik far som til og med kjøpte nye

førstedags-stemplede frimerker. Men så fikk jeg en tante som gjorde det samme for meg! Tante Unn Bryn Jacobsen ble en av mine mange favoritt-tanter, og frimerkene fra henne har jeg enda i samlingen min.

Mitt fineste merke

Allerede i 1946 fikk jeg det fineste merket jeg har av en av mine mange onkler. På nattbordet mitt lå det en morgen jeg våknet to røde ubrukte store frimerker. De var norske, men trykket i Canada under krigen med tittelen «Wings for Norway» og viste to norske flygere som spaserte over jordkloden. Jeg har dem i albumet ennå!

Tvers over veien på Haukerød bodde min kamerat Johnny Gustafsen. Hans far var sjømann. Gjett om det var spennende med brevene han sendte hjem fra hele verden? Jeg husker godt et fint luftpostbrev med et gult frimerke av kongen av England. Johnny rev det av konvolutten og byttet det med meg!

Flittig brevskriver

Senere flyttet vi til Fokserød, og i nabohuset bodde Frøydis, Lisbeth, Eldbjørg og Sverre Liverød. De fikk ofte tante Lina på besøk. I 1952 var maskinisten Birger Andersen, som var hennes mann, på hvalfangst med kokeriet «Anglo Norse» utenfor Madagascar.

Han må ha vært en flittig brevskriver for maken til mange og fine frimerker vi fikk

Den mest synlige mann på all verdens frimerker i 1952 var nok Kong Georg VI av England.

av henne glemmes ikke så lett! Sammen med naboguttene Thorbjørn Sørensen og Per Magne Fimland hadde vi noe å gjøre i mange dager.

Opplevelsen var tilsvarende ved besøk hos tante Ester på Fevang. Når det kom brev fra onkel Arthur på Syd Georgia var det stor konkurranse om frimerkene. Vi var 16 tantebarn og de som kom mest på besøk fikk nok flest frimerker.

Den dag i dag har jeg en mistanke om at min fetter Roar Stickler gikk av med de fleste!

De mest spennende besøkene kunne jeg i denne tiden gjøre hos bonden Anders Sørensen Klinestad. Han var 52 år i 1952, og som yngstemann i en stor søskenflokk hadde han både brødre og søstre i Amerika. På hans skrivebord lå det den gang brev stemplet i Nord Dakota fra 1935!

Lønn for strevet

Jeg hjalp alltid Anders i høyonna, og kanskje disse frimer-

I min barndom mente jeg at dette norske frimerket, trykket i ståltrykk i Canada i 1944, var det fineste som kunne settes på et brev.

kene i mitt verdensalbum i dag var lønn for strevet fra varme sommerdager i 50-åra.

Seinere i livet kom andre interesser. Men i 1958 fikk jeg arbeide som regningsbud i byen. Sjefen het Ulrich Ulrichsen. Han drev gratulasjonsbyrå og hadde den fineste frimerkesamlingen og den vakreste håndskrift jeg har sett.

Hvor merkene etter han finnes i dag vet jeg ikke, men erfaring med gamle frimerker i dagens samlemiljø tilsier at hans samling hadde stor verdi.

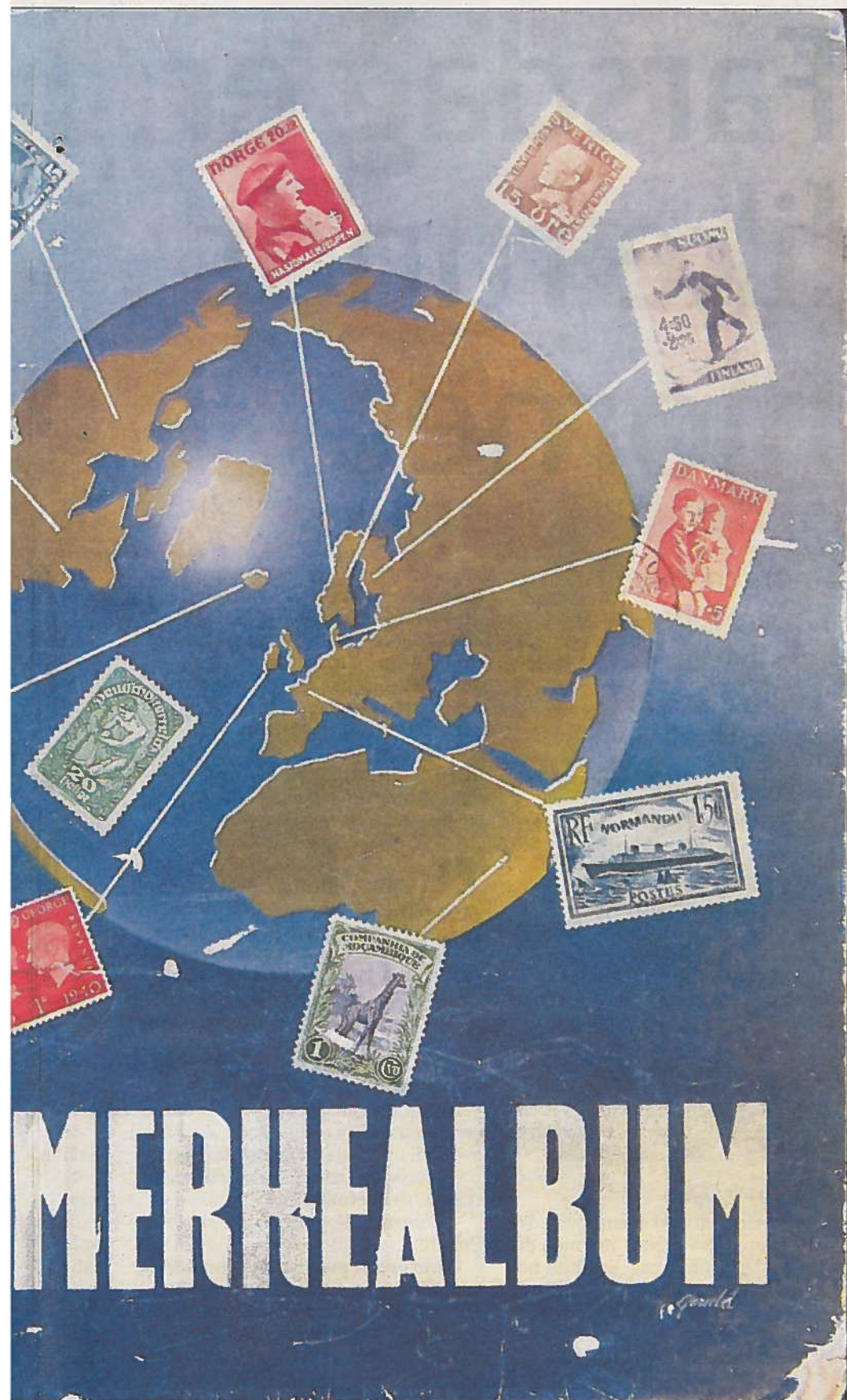
Tekst: Harald Fevang

Illustrasjoner: Bjørn Marum Olsen

FØR OG NÅ

Dette gamle albumet inneholdt i 1959 hele 549 frimerker fra hele verden.

Byparken

I sin bok «Et sted i Sandefjord» skriver Roger Davidsen følgende om Byparken:

Utgangspunktet for Byparken som ligger midt i Sandefjord, var bybrannen i 1900. Før brannen var det omtrent på dette sted et merkelig skjevt og utflytende gatekruss som på folkemunne hadde navnet Kjærlighetstorvet.

Nyreguleringen etter brannen førte til store forandringer. Der hvor det gamle torvet hadde vært, ble det nå liggende et ubebygde område som førte til store diskusjoner. Mange mente det var for flott å la så store verdifulle tomter ligge ubebygde, men gårdeierne rundt plassen ville gjerne beholde den åpen.

De fikk medhold av bystyret, som i 1901 be-

sluttet å planere og mulig beplante plassen, når de fornødne midler ble tilveiebragt ved private bidrag.

Dagens bilde viser et vakkert og velordnet bysentrum som svært mange av oss er stolte av og trives godt il

Postkort fra Eric Sandtrøes samling
Foto nå: Gro Midttun

God klesvaskehjelp

Under den pågående utstillingen på Pukkestad om husmorens liv og virke blir det selvsagt snakket om klesvask også. Ikke minst om «revolusjonen» da vaskemaskinen avløste vaskebrettet og -kummene.

Den norske folkemaskinen Evalet har vi snakket og skrevet om, men noen hadde Hoover, Vaskebjørn, General Electric eller Elto. Atter andre hadde falt for Rondo, den var solid og stødig, hadde vakkert navn, stor rotor i bunnen og elektrisk vriapparat på toppen.

Datidens husmødre ble glade i sin maskin, og kan med kjærlighet i blikket fortsatt fortelle om lykken da den første kom i hus.

Tekst og foto: Sven Erik Lund

Påmønstring

Høsten er her igjen, trekkfuglene og hvalfangere drar sydover som vanlig.

Her er det «Kosmos IV» som ligger i Gonviken og er i gang med å fylle lugarene med forventningsfulle første-reisgutter, og mer erfarne gjengangere. Ved siden ligger motortankeren «Jaguar» og ytterst ligger «Jacinth».

Til våren er det igjen farlig å krysse Storgaten i Sandefjord. Da har alle de 15-åringene som hadde vært på hvalfangst blitt 16 år, og fått lappen på lett motorsykkel. Da hadde noen kanskje penger til innkjøp av et sådant vidunder, om man hadde vært så heldig å ha vært på hvalbåt med en reserskytter!

Det gikk i Tempo, Jawa-CZ, og de som hadde enda bedre råd, en NSU Fox. Bildet er fra slutten av 50-årene, antagelig 1959.

Tekst: Ragnar Iversen
Foto: Arkiv

SANDEFJORD LOKALHISTORISKE SENTER

på Pukkestad gård

Har du bidrag til denne siden?

Levér det i avisresepsjonen mkr. Lokalhistorisk senter. Bildér merkes med hvem, hva, hvor, når og helst med en liten beskrivelse. Husk navn og adr. på utlåner. Har du elektronisk stoff, send det til: lokalhistorie@sb.no

Sandefjord Lokalhistoriske senter Info-gruppe:

Sideansvarlig Harald Fevang, bildeansvarlig Bjørn Marum Olsen. Medarbeidere: Sven Erik Lund, Ragnar Iversen, Bjørn Hoelseth, Dag I. Børresen, Gro Midttun, Svein Olav Løberg, Roger Davidsen. Kontaktperson: Sven Erik Lund, tlf. 928 27 154, sv-er-lu@online.no